

עפ"ת 34820/12/14 - מואיז דמנשה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעוורים פליליים
עפ"ת 14-12-34820 דמנשה נ' מדינת ישראל
01 ינואר 2015 ת"ד 3194-02-14

בפני כב' השופט רענן בן-יוסף
המערער מואיז דמנשה
נגד מדינת ישראל
המשיבה

nocchim:

ב"כ המערער - עו"ד ליאור לימור

ב"כ המשיבה - עו"ד שיiri פרל

המערער הופיע

[פרוטוקול הושמטה]

פסק דין

נגד המערער הוגש כתוב אישום על תאונה קשה אשר גרם אותה בחוסר זהירותו בכר שבים 30.05.13, בשעות הערב, פגע בילד בן 8,علا אלסודי, ליד 2004, כאשר הלה חזה את מעבר החציה ברוח' יפת סמור לבית מס' 78 ביפו.

על-פי כתוב האישום, הוואשם המערער בעבירות לפי סעיפים 67(א) לת"ת וסעיפים 62(2) ו-38(3) לפקודת התעבורה. הילד נפגע בצלילתו השמאלית ואושפץ למשך חמישה ימים, מצבו עובר למשפט השטאפר, לשמחת הכל.

בית משפט קמא, בהכרעת דין מפורטת, הتبסס עיקר על עדותה של אמו של הילד. האם המתינה מעבר לעברו الآخر של הכביש על מנת שיחצה את הרחוב לעברה.

כאן המקום לומר שמדובר בתאונה שעל-פי כתוב האישום התרחשה במעבר ח齐ה אחד משנהים, סמוך לבית ספר במקום.

על-פי עדות האם, כפי שנמסרה בבית המשפט וכפי שהוצגה לבית משפט קמא בהודעתה **נ/10** במשפטה, בנה עבר את

הכ Bias במעבר ח齐ה כאשר הוא הולך אליה באטיות ובלשונה "**לאט לאט**". טענתו של המערער הייתה לפני בית משפט קמא שהתאונה כלל לא התרחשה במעבר ח齐ה אלא כ-17 מטרים ממנו וכי הילד רץ, אם כי המערער, לשיטתו, כלל לא ראה את הילד.

לא ספק, קביעותיו העובדיות של בית משפט קמא נבעו בעיקר מקיומו כי עדותה של הילד היא עדות אמינה ומהימנה שיש לסגור עליה ולבסס על רגילה את הכרעת הדין. בית משפט קמא לא התעלם מעדויות אחרות שבאו בפניו, אף לא מטענות הסגנור באשר למחדלי חקירה קשים, לטענתו, אך לא מצא בכל אלה הצדקה לזכות את המערער ואף לא מחמת הספק הסביר.

איןני שותף לעמדתו של בית משפט קמא וכן הנני מורה על זיכוי של המערער בדיון.

שני עמודי בריח מחייבים את עמדתי זו: הראשון הוא עדותן של הילד הנפגע בתאונה בעמ' 10 לפניו בית משפט קמא, עדות אשר התביעה לא חלקה עליה, למורת שאמरתו בחקירה נ/9 אמר דברים הפוכים, לא בקשה המדינה להכריז עליו עד עין, ואמרתו, שהוגשה לצורך השוואה על-ידי הסגנור, לא הוגשה על-ידי התביעה כרואה לתוכנה, כפי שיכולה הייתה לבקש לעשותו, לו הייתה עשו שימוש בסעיף 10א' לפקודת הראות [נוסח חדש] התשל"ד - 1971.

בעודתו, עמ' 10 לפניו החל מס' 16, הילד העיד כך:

"...התאונה קرتה על המדרסה..."; "...חצית את הכBias ברכזה..."; "...אני לא יודע מה זה מעבר ח齐ה...". ובעיקר "...במקום שבו עברתי את הכBias לא היו סימנים של מעבר ח齐ה...".

בית משפט קמא, כאמור, היה ער לקושי זה, ואמר שא-אפשר לסגור על הילד, אבל לפחות ספק סביר בוודאי יש, ובעיקר לאור העובדה שבammerתו בחקירה נאמרים דברים אחרים, ואותם דברים נרשמו על-ידי החוקרת שחקירה אותו לא מפני אלא מפני אמו, קר ממש, אשר הייתה המתורגמת של דבריו, בהינתן שהילד אינו דובר השפה העברית.

עדות זו של הילד שבית המשפט היה ער לקושי שהוא יוצרת, חייבת לעורר ספק סביר, שמא גרסתו של המערער, שמא התאונה אירעה כשהילד רץ ופגע בצד הרכב שלא במעבר ח齐ה, צפוני או דרומי, אין זה חשוב.

בריח תיכון אחר המצדיק זיכוי מחמת הספק הוא מחדלי החקירה הקשים בתיק זה.

אפתח ואציג מtower ע"פ 5109/09, **דבר חליוה נ' מדינת ישראל** (20.08.13): "...כאשר מגיע בית משפט למסקנה כי חרב הראות שנאספו, ואשר מצביות לכואורה על אשמת הנאשם, קיימת עדין אפשרות כי הראה שלא נאספה הייתה מעלה ספק סביר באשמו - או אז הדין הוא שיש להורות על זיכוי מחמת הספק...".

במקרה שבפנינו, עסוקין במצב ראיות חסרות או מזוקשות. הראונה, כפי שציינתי לעיל, העובדה שעדות הנפגע באה מפני אמו, שהיא עדיה עיינית כשלעצמה, עצם התרגום על-ידי האם מטבחו יוצר שיבוש הליצי משפט, ואסור שאיש משטרת יהיה שותף למעשה (אין לי חשש חלילה שהדבר נעשה על-ידי השוטרת בכוננה). בנוסף, הבוחן אשר "בחן" את ההתרחשויות שגרמו לתאונה היה מוטה מלכתחילה לכך שסביר שאין לסגור על גרסת המערער אף בטרם שמע אותה

כנכודת מוצא, ולכן גם לא בוחן אותה, וכך גם לא ערך שחזור של התאונה.

יעזאת שופי, עובד ובעל מסעדה במקום, היה עד לתאונה, לפחות למשך הילך לאחר התאונה. לא נעשה ניסיון לגבות את עדותו של עד זה או דרכו להגיע לעדי ראייה אחרים שהיו במקום. להזכיר, מדובר ברחוב יפה ליד בית ספר, ליד מסעדה שיש בה אנשים בשעות הערב. בית משפט קמא היה ער בעצמו לקושי שהחקירה התייחסה אל מעבר חזיה אחד שבו אירעה התאונה הנטענת, ובסתורו של יום בית משפט קמא עצמו קבע שההתאונה התרחשה במעבר חזיה אחר.

בשל שני טעמים עיקריים אלה קיים ספק סביר כבד בשאלת האם התאונה אירעה באשמתו של המערער או שהוא נגרמה שלא באחריותו בהיותה בלתי-נמנעת באופן ניגטו, כאשר אין מחלוקת שלא ניתן לסתור את גרסתו של הנגש שנגע בנסיבות של 20 קמ"ש.

מחמת אותו ספק סביר הnelly מזכה את המערער.

כמובן שכל תוצאות גזר הדין שניתנו בבית משפט קמא בטלות.

ניתן והאדע היום, י' טבת התשע"ה,
01/01/2015, במעמד הנוכחים.
רענן בן-יוסף, שופט

הוקלט על ידי נופר דודו